

جمشیدی، می‌باشد، حاوی مسائل و مشکلات اقتصادی و حرفه‌ای در داروخانه‌ها می‌باشد. در پایان با ذکر این نکته که از چاپ امضاهای پانزین نامه بدلیل کمبود جا خوداری شده است، این نامه را با هم می‌خوانیم:

■ باز هم «مشکلات اقتصادی داروخانه» عده‌ای از داروسازان شاغل در شهرستان نجف‌آباد، رونوشت نامه‌ای را برای دفتر ماهنامه رازی ارسال داشته‌اند، این نامه که به عنوان ریاست محترم دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، جناب آقای دکتر

□ «با عرض سلام و توفیق روز افزون برای حضرتعالی و سایر همکاران دلسوز و متعهد آنجناب، و با تقدیم صمیمانه‌ترین تبریکات به مناسبت فرا رسیدن ۵ شهریور روز داروسازی، احتراماً اینجانبان امضاءکنندگان ذیل (داروسازان شاغل در شهرستان نجف‌آباد) مطالبی را خدمتان عرض می‌کنیم که حاکی از مصائب و مشکلات فراوان تحمیل شده به قشری از جامعه است که گناهی جز داروساز بودن ندارند. بدیهی است مطالب ذیل نه تنها از زبان ما، بلکه درد دل هزاران داروساز ایرانی می‌باشد که حضرتعالی نیز یکی از آنها می‌باشید.

و اما:

۱- افزایش شدید نرخ تورم بر تمامی شغل‌های بازار ایران به گونه‌ای بوده است که رشد سرمایه با رشد نرخ تورم همگون بوده است، و فقط داروخانه‌ها از این قاعده مستثنی بوده‌اند. نتیجه این امر از دید یک کارشناس امور اقتصادی، عقبگرد اقتصادی و به عبارتی دیگر شکست مالی داروخانه‌ها می‌باشد.

۲- در چنین شرایط اقتصادی، وضعیت مالی یک سبزی فروش بدون هیچگونه پشتوانه علمی بسیار مطلوب‌تر و ایده‌آل‌تر از یک داروساز با تحصیلات آنچنانی می‌باشد.

۳- طی چند سال اخیر سود دارو کاهشی حدود ۲۰٪ داشته است (از ۲۰٪ به ۱۶٪ تنزل نموده است).

۴- طی آمارهای رسمی ارائه شده در همین مدت مصرف داروی سرانه هر ایرانی از کاهش چشمگیری برخوردار بوده است.

۵- در حال حاضر متأسفانه حق فنی داروساز ارتباطی با وجهه علمی او نداشته و تنها ملاک آن مسائل مادی می‌باشد (در صدی از کل مبلغ نسخه). بدین ترتیب یک نسخه تک قلمی که بهای کل ۴۵۰۰ ریال داشته باشد، تعرفه‌ای برابر ۴۵۰ ریال خواهد داشت، و نسخه‌ای ۵ قلمی که بهای کل ۱۵۰۰ ریال داشته باشد، تعرفه‌ای برابر ۱۵۰ ریال خواهد داشت (گرچه ارائه خدمات علمی داروساز برای نسخه اخیر ۵ برابر نسخه اولی می‌باشد). و این چیزی نیست جز بی‌اهانتی به علم داروساز و در مقابل بها دادن به نظام سرمایه‌داری.

۶- تعرفه پزشکان اخیراً از افزایش قابل توجهی برخوردار گشته است، لیکن حق فنی داروساز افزایشی داشته که جز منت نهادن به آنها ارزش دیگری دربر ندارد.

با توجه به مطالب مذکور و از آنجا که داروسازان یکی از ارکان اساسی بهداشت و درمان در جامعه می‌باشند و به عنوان مشاور دلسوز و مدافع حقوق بیمار بایستی انجام وظیفه نمایند، پیشنهادات ذیل را جهت احقاق حق عرفی و قانونی دکتراهی داروساز ارائه می‌نمائیم، بدان امید که با همت والای شما عزیزان درد آشنا، ناظر دلگرمی و دلسوزی بیش از پیش داروسازان باشیم:

۱- تعدیل قیمت دارو و همچنین سود آن به شکلی معقول و منطقی به نحوی که با افزایش نرخ تورم در جامعه همگون باشد.

۲- در نظر گرفتن حق فنی داروساز در حد قابل توجه و معقول و احقاق این حق نادیده گرفته شده، حق فنی داروساز بایستی همانند

حق ویزیت پزشک مقطوع باشد و ارتباطی با بهای کل نسخه نداشته باشد. با توجه به وضعیت اقتصادی فعلی از یک طرف و افزایش قابل توجه تعرفه پزشکان از طرف دیگر، حق فنی داروساز به میزان ۷۰۰ ریال مبلغی است مطابق با عرف جامعه از یک طرف و احقاق حق نسبی داروساز (با تحصیلات حداقل ۳۰ ساله) از طرف دیگر.

۳- فعال نمودن بیش از پیش انجمنهای داروسازان در سطح استانی و کشوری برای دفاع از حقوق از دست رفته و نادیده گرفته شده و داروسازان، و واگذاری اتخاذ تدابیر صنفی به چنین تشکیلاتی شایسته است داروسازان تشکیلاتی منسجمتر و منظمتر برای حل مشکلات داروئی کشور و تدوین برنامه‌هایی که سبب پیشرفت امور بهداشتی و درمانی کشور می‌شود، داشته باشند.»

■ وضع اسفناک درآمد گروه پزشکی

گله نامه‌ای از وضع درآمد زندگی گروه پزشکی توسط جناب آقای دکتر محمد شریفی از تهران به دفتر ماهنامه ارسال شده بود که خواندن آن خالی از لطف نیست. آقای دکتر شریفی این نامه را به نمایندگی از جمعی که در پائین نامه امضاهایشان موجود است، برای نشریه رازی فرستاده‌اند و باز ناگفته پیداست که بدلیل کمبود جا از چاپ آن امضاها خودداری می‌گردد.

□ «... سالهاست که شاهد هستیم بععل مختلف از جمله مشکلات اقتصادی بعد از انقلاب اسلامی و نیز مسئله جنگ تحمیلی عراق علیه ایران و تحریم‌های اقتصادی دول غربی خصوصاً

آمریکا بر علیه جمهوری اسلامی ایران، نرخ تورم سالیانه رو به افزایش بوده و در نتیجه آن نرخ تمام اجناس بصورت روزافزون سیر صعودی داشته و صدالبته نرخ تمام خدمات در سطح جامعه اگر نگوئیم ساعت به ساعت و روز به روز، بدون اغراق می‌توان گفت هفته به هفته و ماه به ماه رو به افزایش گذاشته است.

در اینجا نباید حرفه شریف و مقدس پزشکی را با هیچ شغل دیگری مقایسه نمائیم ولی به هر حال همه می‌دانیم که یک پزشک نیز به عنوان یک شهروند نیاز به تمام امکاناتی که سایرین دارند، داشته و با این تفاوت که توقعات افراد جامعه در تمام موارد از پزشکان بسیار بالا می‌باشد.

وقتی برای اصلاح سر به آرایشگاه می‌رویم حداقل ۶۰۰ الی ۷۰۰ تومان باید بپردازیم. وقتی به یک تعویض روغن می‌رویم حداقل باید ۲۵۰۰ الی ۳۰۰۰ تومان بپردازیم. وقتی به مکانیکی می‌رویم ... وقتی به نزد یک صافکار اتومبیل می‌رویم ... وقتی یک تعمیرکار ماشین لباسشویی یا یخچال و غیره به منزل ما می‌آیند باید ... بپردازیم. وقتی برای اجاره منزل یا اجاره مطب می‌رویم باید بین یک تا چند میلیون تومان پول ودیعه و ماهیانه ارقام سرسام‌آور به عنوان کرایه پرداخت نمائیم. وقتی اتومبیل پیکان کهنه ما احتیاج به دو حلقه لاستیک ایرانی داشته باشد باید حداقل ۴۰ هزار تومان برای آن بپردازیم. اگر خدای ناخواسته یک بیمار در مطب ما دچار عارضه‌ای گردد و یا خدای نکرده اگر منجر به فوت گردد

باید چندین میلیون تومان به عنوان دیه بپردازیم.

حال با توجه به موارد فوق به چه ترتیب می‌توان تصور نمود که دستمزدهای پزشکی در کشور عزیز ما ایران که مهد عدل اسلامی می‌باشد باید تا حد تأسف‌آوری پائین در نظر گرفته شود؟

برطبق آمارهای منتشر شده از سوی مراجع بین‌المللی که یک جدول از این آمارها در مقاله «لزوم کنترل نرخ جمعیت» که در شماره خرداد ماه ۱۳۷۴ نشریه محترم رازی منعکس گردیده، ملاحظه می‌شود در بسیاری از کشورهای پیشرفته جهان آمار تعداد پزشکان از کشور ایران به مراتب بالاتر است بطوریکه تقریباً می‌توان گفت برای هر ۴۰۰ الی ۷۰۰ نفر از جمعیت یک پزشک وجود دارد. و باز شاهد هستیم که در همین کشورها، پزشکان جزو مرفه‌ترین اقشار جامعه بوده و درآمد آنها از بالاترین درآمدهای آن جوامع می‌باشد و کمتر کار خدماتی می‌تواند با مشاغل پزشکی از لحاظ درآمد رقابت نماید. ما نمی‌خواهیم بگوئیم جامعه طبقاتی خوب است و باز نمی‌خواهیم بگوئیم که پزشکان تافته جدا بافته‌ای از سایر اقشار جامعه هستند، ولی هرکس می‌داند همواره ورود به دانشگاه بسیار مشکل بوده و باز ورود به رشته‌های پزشکی به مراتب مشکلتر از آن، همه می‌دانند که رشته‌های پزشکی طولانی‌تر از سایر رشته‌هاست و هزینه تحصیل در آن شاید از تمام رشته‌ها بیشتر باشد. همه می‌دانند که شغل پزشکی و رشته‌های وابسته به آن از پراسترس‌ترین مشاغل هر جامعه می‌باشند

چون با جان مردم که بزرگترین سرمایه هر فرد است سر و کار دارند. حالا باید پرسید که: چطور کسانی که با گران‌بهاترین سرمایه افراد جامعه یعنی «جان و سلامتی» مردم سر و کار دارند باید بطور نسبی دستمزدی کمتر از بسیاری از مشاغل خدماتی دریافت نمایند ولی مسئولیتی بیشتر از همه مشاغل داشته باشند؟ چرا باید یک پزشک در ساعات نیمه شب حداکثر با دستمزد ساعتی ۳۰۰ الی ۵۰۰ تومان استخدام گردد ولی یک سلمانی بدون تخصص و سواد بسیار ناچیز برای یک اصلاح سر، ظرف مدت ۱۵ دقیقه در روز روشن مبلغی حدود ۶۰۰ الی ۷۰۰ تومان دریافت دارد؟

استدعای ما و بسیاری از همکاران شاغل در رشته‌های مختلف پزشکی این است که مسئولین رده بالای وزارت محترم بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و نیز مسئولین ارجمند سازمان محترم نظام پزشکی جمهوری اسلامی ایران در این خصوص بیشتر بذل توجه نمایند، تا خدای نکرده موجبات تضییع حق بیش از این نگردد و مطمئن باشند که یکی از راه‌های بهبود وضع درمان در این آب و خاک توجه به حقوق حقه گردانندگان درمان می‌باشد. انشاء... به یاری حق شاهد رسیدگی به موارد فوق باشیم.»

